

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Narratio s. Martyris Ephrèm Episcopi Gersonis, de miraculo facto in
puerum à S. Martyre & Apostolo Clemente.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

eum, & ducite in medium maris, & projicite eum in profundum, ne possint Christiani tollere eius corpus, & pro deo eum colere. Cum hoc ergo factum esset, uniuersa multitudo Christianorum adstans fiebat in litore.

Demergitur in mare.

Post hac autem dixerunt Cornelius & Phœbus eius discipuli: Omnes oremus unanimes, ut ostendat nobis Dominus martyris sui reliquias. Orante ergo populo, retrocessit mare in suum sinum ad tria ferè millia. per siccum autem ingressi populi, inuenerunt in figura templi marmorei paratum à Deo habitaculum, & illic situm corpus sancti Clementis, & ancoram, cum qua fuit proiectus, prope ipsum iacētem. Reuelatum ergo fuit eius discipulis, ne reliquias è loco eijcerent: quibus etiam hoc fuit responsum, quod singulis annis in die suæ decertationis, cessurum sit mare uenientibus, septem dies siccum iter eis præbens. Quod quidem Deo placuit fieri ad laudem eius nominis usque in hodiernum diem. Hoc autem factò, quod erat præter opinionem, miraculo, omnes gentes circuncirca credidère Christo. Quo in loco nullus inuenitur Gentilis, nullus Hebræus, nullus omninò hæreticus. Illic enim plurima fiunt beneficia. In eius festo cæci illuminantur, dæmones expelluntur, febrientes sanantur: Nephretici, & qui calculo laborant, solo contactu eius reliquiarum, & aquæ sanctificatæ ad dispersione & potu, à morbo liberantur: & qui quouis morbo affecti, confugientes ad sacri martyris auxilium, fruuntur curatione: & permanet gloria eius & laus in æternum, per Dominum nostrum Iesum Christum: Per quem & cum quo patri gloria cum sanctissimo & uiuifico eius spiritu, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

Molti creduti in Christu propter miraculum.

Miracula in festo eius.

NARRATIO SANCTI MARTYRIS EPHRÆM EPISCOPI GERSONIS, DE MIRACULO FACTO IN puerum à sancto martyre & Apostolo Clemente. Habetur per Simeonem Metaphrastem, quinto tomo Alosij.

Irabilis Deus in sanctis suis, opportunum est hodiè dicere cum Propheta. &: Quam admirabilia sunt opera tua Domine? &: Quis Deus magnus, sicut Deus noster? & tu es Deus faciens mirabilia solus. Quod enim præfenti orationi aliud afferam proœmium? Artificiofam enim dicendi artem præfens superat miraculū, cum miraculum multa excellat miracula, & ipsa etiam prophetica miracula exuperet, ut est ostensura oratio.

Psal. 67. 71. 76.

Scio vos cupere scire, quodnam & cuiusnam sit miraculum, & uergetis ut dicamus. Id autem est primum quidè Dei, à quo omnis datio bona & omne donū perfectum. Præterea autem Clementis Romani, qui post Petrum fuit præco ueritatis, & eius Romana sedis successor fidelis: illius, inquam, Clementis, cuius usque in hodiernum diem uniuersa terra uel tacens salutiferas clamat fuisse doctrinas. Clementis illius, qui fuit uere palme uitis Christi, per quem nobis expressus botrus doctrinæ, pietatis & salutis multum nobis effudit. Clementis, qui fuit ueræ scalæ, quæ nos non deducunt ad sublimem aliquam terræ altitudinem: sed uirtutū ascensionibus tanquàm aliquibus gradibus nos ad celū transmittunt & celestia. Scalæ quæ ijs, quæ à Iacob uisæ sunt, nihil sunt inferiores: non ostendentes nobis Angelos per eas ascendentes & descendentes, sed hominum animas diuinis admonitionibus, ut quæ à gradibus in gradus per uirtutes ad Deum deducant. Cuius quidem miraculum cum non didiceritis, o pulcherrime & fidelissime cœtus, quale sit & quantum, audire, ut uiri pij, contendite, & ad audiendam exultate orationem, & aures inclinate, & nostram arguite tarditatem. de hoc enim gaudeo. solūm uos rogo, ut usque ad finem mihi attentum animum adhibeatis, & nulla cogitatio, quæ ad huius uitæ curam pertinet, mentem uestram subeat, nec promptum uestrum animi studium sinatur retardare: sed hoc uigilanti animo & attento fideliter excipite. Res autem ita se habet:

Iacob. 1.

S. Clemens palme uitis Christi. Ierem. scala uirtutum.

Gen. 28.

Cum præclarissimus & beatissimus Clemēs perfecisset doctrinæ cursum & Apostolatū, & per consummationem martyrij hinc excessisset, ut gloriosi eius martyrij liber declarauit, (quæ uos non ignorare est mihi persuasum) non iustū iudicauit is, qui eos, qui ipsum glorificat, glorificat, non ipsum uicissim glorificare, qui pro amore in eum sic decertauit: sed eum ualde glorificare & magnificè extollere: & ut in celo Angelis, ita etiam hic hominibus eum reddere clarissimum, & maximè uenerandum per

1. Reg. 4.

R I U S
ber
ober
VIT
5

Nota hæc
de miracu-
lis S. Cle-
mentis.

miracula, miracula, inquam, quorum magnitudinem mens non potest comprehendere, nec oratio dicere multitudinem, neque manus exprimere infinitatem. Vt ergo ex simbria, ut est in proverbio, textum pannum possitis cognoscere, id vobis narabo, quod prius sum pollicitus. Cum veneranda sanctissimi martyris Clementis reliquie in maris profundum fuisset proiectæ ab impijs illis cultoribus simulacrorum, & ecce excepisset templum in profundo à Deo ædificatum, hic quoque maximum facit miraculum Deus admirabilem. Cum enim hoc factum esset, & eius discipuli steterunt cum ijs, qui illic erant fidelibus, & ut sacrosanctas gloriosi martyris reliquias eis ostenderet, quod etiam factum est, Deum supplices rogarent, protinus immensum pelagus desistens & retrocedens, effecit ut profundum adiri posset à fidelibus usque ad tria milliaria. Ingressi autem, inuenerunt habitaculum instar templi marmoreum & illic in capsula lapidea sanctissimas & gloriosissimas martyris Christi repositas reliquias. Qui cum statuisset sanctissimas ex profundo tollere reliquias, nodum accedens sanctus, eos sic est allocutus: Reliquias quidem nolite tollere: hanc autem vobis concedo gratiam, ut singulis annis die mee decertationis septem dies mare retrocedens, præbeat iter per siccum ingrediendum hucusque. Quod autem dixerat, deinde factum est ad effectum. Ab eo enim tempore usque in hodiernum diem singulis annis fit hoc miraculum. Quid est hoc minus faciendum, quam Moysi miraculum? Quid verò Elisei vilius, aut minus gloriosum? Immo verò est longè maius & gloriosius. Ille enim virga & viuis & semel mare scindens, maris profundum ut iter esset, effecit. Hic verò similiter pelle ouilla secans Iordanem, semel quoque hoc fecit miraculum: ambabus aquis post transitum redactis ad suam naturam, quibus hoc nunquam factum est postea. Hic autem post mortem, & non semel, sed ab eo tempore usque in hodiernum diem. O miraculum & gloriam martyris, quale donum est affectus singulis annis die gloriose suæ decertationis? Septem enim dies, sicut prius diximus, retrocedens mare illud infinitum, pijs præbet iter facile.

Præclara
fane miracu-
la.

Quorannis
pater iter per
siccum ma-
re ad eius fa-
ctas reliquias
Exod. 14.
& Reg. 2.

Cum hoc ergo sic factum omnes pijs, tam qui erant in regione, quam ciues Chersonis audiuisent, perrexerunt ad contemplantum miraculum. Cum quibus quidam quoque vir pius cum pia vxore & filio masculino, ad sacrosancti martyris templum viam peregerunt prompto & alacri animo. Cum autem ad locum peruenissent, & miraculum quod adhuc fiebat, adspexissent, ingressi sunt illud templum, quod à Deo ædificatum fuerat in profundo: & cum ad capsam accessissent, supplices sanctum rogabant, petentes ut per ipsum sibi daretur venia peccatorum: & precantur, ut sibi daretur vita longa, & nullis obnoxia calamitatibus, & opum copia, & quæ consentaneum est petere parentes filio vnico. Postquam ergo preces peregrissent, & sancti osculati fuissent reliquias, redierunt. Qui cum egressi essent, aqua rursus in suum locum redijt. Illi autem conuersi, & quod prius erat iter, pelagus adspicientes, huc & illuc circumspicientes, filium quærere aggrediebantur. Is autem in arca sancti remanserat: & hoc non obliuione parentum, sed Dei voluntate factum est, ut in hoc quoque martyrem faceret magis admirabilem.

Multi quo-
annis ad san-
ctas eius co-
fluunt reli-
quias orati-
onis ergo.

Cum ergo parentes non inuenirent filium, & cogitassent puerum fuisse à se obliuoniam in profundo mandatum, quid opus est dicere & patris lamentationes, & maris eiulatus? Præclarum enim illud festum conuerterunt in lamentationem. Quid enim non dicebant? Quid non faciebant ex ijs, quæ consentaneum est vel ipsum lapidem posse mouere ad lachrymas? Mater enim oculos ad mare extendens, & manus in altum extollens, sancto tales voces emittebat: Hæ sunt, ô sancte, tuæ remunerationes hanc ne reddis gratiam ijs, qui tanto tui desiderio ad te accurrerunt? Hanc ne reddidisti mercedem pro labore, quem passus sum, ex quo accessi? Vbi est mihi filius? Vbi est meum viuum tanquam sepulcrum operuit? Quemnam modò adspiciam oculis? Pro quo verò orabo? Quis autem erit mea senectutis baculus? Cur, ô sancte, non fecisti me esse sociam mortis filij mei, ut quomodò ad te accessi eum manu tenens, iudicet etiam eum vnus ferens, infelix ad inferos descenderem? O mare & profundum, quomodo tuum sinu meum tenebis filium? Quomodo autem eum quoque ales? Hei mihi miserande fili! fili, raptè ante tempus: fili, quomodò à meis oculis recessisti? Quibus pedibus es conuersus? Quemnam autem tanquam agnum adspiciam exilientem? Pater verò rursus & manus & oculos feriens, sic conquerebatur: Cur, ô sancte, me repente orbem fecisti liberis? Cur permixisti, ut meus filius moreretur morte tam miseranda?

Nota, Præ-
clarum testu-
m B. Clemen-
tis.

Parentes v-
nicum filium
in templo
reliques-
tes, tanquàm
amissum de-
fuerunt.

Parentes vnicum filium in templo reliques-tes, tanquàm amissum defuerunt.

S U

miserabili? Cur mihi obtigerunt contraria ijs, quæ speravi? Hac ne fide ad te accessimus? Talia ne sunt dona martyrum in eos, qui ad ipsos magno accedunt desiderio? Reuerà non tu, sed procella meorum peccatorum mari tradiderunt filium. O filii, quis tui mortui claudet oculos? Quis te autem componet ad sepulcrum? Quænam verò theca pulchrum tuum & iucundum teget tabernaculum? An omninò quidem tuos oculos rexit mare, & sepelijt profundum, & tibi theca fuit venter pifcium?

Cùm sic autem plangerent & lamentarentur parentes, quidam ex ijs, qui illuc conuenerant, vix tantùm eis persuaferunt, vt cessarent à lamentatione. Cùm à luctu autem parùm cessassent, domum abièrunt. Cùm ergò tempus processisset, & memoriæ sancti martyris dies venissent, hæc inter se dicebant, recordati sui filij: Agedùm proficiscimur ad sanctum, vt, si vllæ reliquæ, quod fieri non potest, remanserint nostri filij, eas accipiamus, & cum sancto, iudicio contendamus: vt, si fieri possit, illic moriamur, mortis societatem inuentes cum filio. Cùm hæc ergò dixissent, nondùm ijs, quæ dicebantur, finem imposuerant, & cœperunt iter ingredi. Cùm verò accessissent, & ad locum peruenissent, & mare retrocessisset, Deo hic quoquè honorante martyrem, filij sui desiderio stimulati, primi profundum insilièrunt, eosque sequens vadebat multitudo. Cùm autem peruenissent ad inprimis venerandum templum martyris, (ò miraculum) vident suum filium viuum, lætum & exilientem. Cùm sic autem à miraculis in miraculum incidissent, reque insigni & admirabili essent obtupefacti, primum quidem Deum laudârunt: deindè martyri quoquè egèrunt gratias. Deinceps verò adolescentem interrogârunt, quomodo esset seruatus, quonam viuificante, quonam seruante, & quonam nutriente? Puer autem vna quidem manu tenens arcam, altera autem manu digito indicans eum, qui intus iacebat, respondit interrogantibus: Hic post Deum meus custos & vita & alimentum fuit, & propulsator bel-luarum marinarum. Hic me quotidie alebat splendidissimè.

Parentes autè admiratione & lætitia affecti, & martyris fide magis confirmati, per quem filium, quæ putabant mortuum, viuentem acceperunt, priores luctus conuerterunt ad gratiarum actionem, sancto sic acclamantes: Verè ergò admirabilis est Deus in sanctis suis, & eorū, qui ipsum timent, faciens voluntatem, & audiens eorum prececionem. Seruasti, ò sancte, nostrum filium: reddidisti nobis eum, qui non sperabatur. O celum & terra, & tu profundum, quod nos prius execrabamur, admirare magnum hoc opus, quod naturam superat. Esto autem tu quoquè, ò sancte, nobis propitijs, & ea nobis condona, quæ animo cruciati, in te diximus & fecimus. Nè pro nobis in te male dictis parem referas gratiam. Filium recepimus: eum, qui erat mortuus, per te nunc in vitam reuocatum accepimus. Senectutis nostræ baculum, rursus habemus tuo auxilio. Quid pluribus opus est? Non triū dierum, sed vnus anni mortuum: & non lapide, sed aqua conditum: & non à vermibus, quod est naturæ humanæ proprium, consumptum, sed à piscibus, vt existimabamus, deuoratum, saluum per te accepimus. O gratiam, ò gloriam, ò virtutem & beneficentiam, ò sancte. Cùm sic ergò sanctum cum lachrymis essent laudibus profecuti, accipientes filium, venèredomum, narrantes omnibus miraculum.

Quidnam ergò cum his conferemus? Aiunt Eliam aliquandò filium, qui erat mortuus, viuum matri reddidisse: quod quidè est magnum, & valdè admirabile. Quin etiam ad Elisei aliquandò, vt literis est proditum, monumentum quendâ à quibusdam homicidis interfectum, & in eo proiectum, surrexisse & vixisse: quod quidem est magnum, & valdè admirandum. Porro autem Petrus quoquè in nostris libris, Petrus, inquam, princeps Apostolorum, illam, quæ pauperes alebat, viduam Tabitham mortuam, eadem hora ad vitam suscitauit precibus. Et sunt hæc quidem admirabilia, & longè clarissima: præsens autem miraculū quantum ea exuperat? Attentiùs autem mihi considera miraculi excellentiam. Elias quidem, vt prius diximus, nupèr mortuū puerum, & qui nondùm refrixerat, sed adhuc seruabat naturæ calorem, suscitauit. Elisei verò virtus duabus de causis fecit miraculum: vna quidè ostendens prophetam, qui ignorabatur: altera autem non concedens cedere etiam post mortem. Petrus verò sua virtute, & adiutus etiam eorū precibus, qui à vidua fuerant affecti beneficio, ipsè quoquè excitauit eam modo mortuam. Sanctus autem martyr Clemens (ò miraculum) non recens, sed iam anno vno mortuum, vel vt melius dicam, in vnoquoque puncto, & eius tenuissima parte morientem, conseruauit. Scitis autem omnes, qui eius fecistis pericu-

Illustre in primis & diuinū miraculum in sui filij inuentione.

Pfal. 67.

Pfal. 144.

Eum saluū reducum domum.

3. Reg. 17.

4. Reg. 13.

Act. 9.

R I U S

ber
ober
RVIII
5

Triplex in pucero miraculum.

periculum, quanto tempore verisimile erat conseruari puerum in profundo tam vasto. Sed mihi diligenter consideranti, non vnum mortuum, sed quanto temporis spatio scimus puerum in aqua suffocari, id tempus repetentes & remetientes, inuenimus sanctum tot suscitasse mortuos. Quod autem est admirabilius, non ab aquarum solum suffocatione, sed à bestiarum etiam læsione conseruauit puerum. O gratiam virtutem, quæ vtrunque efficit: nempe & aquas alligat, & propulsat belluas. Ad hæc quid dicitis? Non alia superat miraculum? Nisi quis nos malè repræhendat, quòd extollamus supra miracula prophetica. Nulla ea de causa in nos cadet repræhensio. Apertè enim scitis sanctum martyrem esse in eadem gloria & iisdem tabernaculis, quibus sancti martyres, Apostoli & Prophetæ, & ipsi Angeli.

Inuocatur s. Clemens.

Sed o martyrum splendor & decus sanctorum, primitiæ Antistitum, vide nunc quoque hunc præsentem coetum pium & religiosum, qui à vitæ fluctibus quotidie oritur. Eum tuis precibus illasum custodi & conserua: & qui tanquàm fera immunes insiliunt demones, & minantur se esse deuoraturus animæ nobilitatem, tuarum intercessionum iaculo repelle, o sanctissime. Sed nos quoque, o fidelissime coetum, rogo, vt per bona & Deo grata opera efficiamus nos dignos sancti gratijs & donis.

Quibus studijs sancto-rum beneficia promerèda.

primùm quidem in Deum & inter nos ipsos synceram & non perturbatam conseruamus charitatem. Deinde ab omni maledicto, & omni mendacio, & omni perituro nos ipsos repurgemus. Ante hæc autem & post hæc, faciamus eleemosynam, quæ Deum magis placare, & propitium reddere nostris peccatis. Quis enim eius oblitus regnum Dei possederit? Nemo nostrum prætexat paupertatem, nemo viduitatem & liberorum nutritionem. Sunt hi frigidi & perniciosi prætextus. Nemo vestrum est illa vidua pauperior, quæ nihil aliud habebat, quàm pugillū farinæ: idque cum alendi ei essent liberi: neque tamen suam aut filij vitam prætulit misericordiæ. Nè excusationes queramus in peccatis. Deus non irridetur. Penaria nostra mente intueamur. Videamus, an quotidiani alimenti nostri nihil supersit, scit Deus misereri eorum, & annorum ambitus. est enim alius qui prouidet, & eorum curam gerit, etiamsi nos ignoremus. Nos ipsos constituamus nostrarum rerum examinatores: etsi, vt prius quidem diximus, quotidiani alimenti nostri nihil supersit, scit Deus misereri eorum, qui premuntur inopia. Sin autem viderimus nostra penaria non solum cibo & potu repleta, sed etiam auro & argento, & alijs, quæ eos consequuntur, qui diuitijs delectantur & possessionibus, esurientibus alijs & frigore eneatis, sciamus quòd æternum & qui nunquam desinit ignem nobis recondimus. Vt cum ergò effugiamus, in Deum mādatis pro viribus ambulemus, vt & sancti Martyris fruamur intercessionibus, & ineffabilia & æterna Dei bona consequamur, gratia & benignitate Domini nostri Iesu Christi: Cui gloria & potentia, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

3. Reg. 17.

Gal. 6.

In diuites, eleemosynā non præstātes.

DE S. FELICITATE martyre & septem filijs eius, quærat Lector Tomo quarto, 10. Iulij.

VITA ET MORES SANCTI PATRIS NOSTRI GREGORII, EPISCOPI AGRIGENTINI, AVTHORE Simeone Metaphraste. Habetur quinto Tomo Aloysij. Nos in gratiam Lectoris Capita margini adiecimus.

Novbr. 23. Cap. 1.

Agrigentum vrbis Siciliæ.

VLC HERRIMA res est virtus, quæ maximam gloriam, & altissimum ornatū cumulum sui amatoribus affert. Siquidem non illos solum, post mortem remuneratur, sed viuos atque præsentēs illustres efficit. Hanc cum Gregorius omnibus in rebus egregiè ad extremum usque tempus exercuisset, non solum hæres vitæ perpetuæ est institutus: sed cum adhuc etiam viueret, admirabilem se ac celebrem præstitit. Sicilia quidem oriundus, Siculis enim sinibus, vt omnes norunt, Agrigentum continetur) cæterum cum sancta illum Sion suscepisset, ac vti plantam quandam apprimè nobilem nutritum, disertissimè erudiuisset, patriæ rursus conspicuum reddidit. Et quidem iucundissimum mihi ac æstimabile valdè videtur, eius vitam altius reperitam describere, &